

SOKOLNÍK

Šest studentek zmizelo beze stopy.
Přežije sedmá?

ISABELLA MALDONADO

metafora

Nový případ agentky FBI Niny Guerrerové nás opět zavede do arizonského Phoenixu. Na tamní univerzitě se za poslední měsíce pohřešuje už šest studentek. Vyšetřování nabere nové obrátky ve chvíli, kdy náhodně objevená šachta opuštěného dolu vydá své bizarní tajemství: pět dívčích těl v různém stadiu mumifikace. Pátrací tým ve strhujícím tempu rozkrývá vrahův psychologický profil i motivaci, jeho totožnosti však nejsou o nic blíž.

Další vrahův krok Nině zasadí ochromující ránu. Stopu za stopou se Nina Bojovnice blíží až k rozhodujícímu střetu, při němž jde o život všem zúčastněným...

„Série s Ninou Guerrerovou je čím dál lepší. (...) Sokolník je dráždivý thriller, který si vychutnáte i v případě, že jste nečetli předchozí díly. Tedy, prozatím.“

– magazín Mystery and Suspense

„Na světě je další skvělý autor, jakých je, bohužel, málo. Najít takhle skvělou knihu, to se rovná snad malému zázraku!“

www.vasnivactenarka.cz

„Sérii s Ninou Guerrerovou vřele doporučuji. Autorka píše chytře, chce se mi říct až dokonale.“

www.kritiky.cz

ISABELLA MALDONADO

SOKOLNÍK

ISABELLA MALDONADO

SOKOLNÍK

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Falcon © 2022 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-712-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-711-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-257-8 (print)

*Rodině, ať té, s níž jsem spjata poutem krve,
či té, s níž mě pojí přátelství.
Navždy budu vděčná za porozumění a trpělivost,
jež mi po celé roky projevujete.*

Kapitola jedna

*Před pěti lety
Falls Church, Virginie*

Nohy těsně obemknuté kůží těžkých bot dusaly po chodníku, jak se policistka Nina Guerrerová, zaměstnankyně policejního okrsku Fairfax, hnala za přízračnou drobnou postavičkou, která před ní prchala, jako by jí za patami hořelo. Třináctiletá dívka, kterou se Nina pokoušela dostihnout, nebyla větší než ona sama, byla ale zatraceně rychlá.

Přesto měla Nina důvod si věřit, že v tomto závodu uspěje. Teď, když už obě poháněl jen adrenalin kolotající v krevním řečišti, měla policistka všechny výhody na své straně. Z vlastní zkušenosti věděla, že adrenalin je skvělé palivo, když se pokoušíte sprintovat, jenže máte-li v úmyslu uběhnout maraton, zdaleka tak užitečný není. Stačilo jen držet se na dohled a počkat si, až pronásledovanou zmůže únava.

Dívka zřejmě dospěla ke stejnému závěru. Když mýjela kovovou popelnici, chytla ji a strhla Nině do cesty.

Ani tím se Nina nedala vyvést z míry. Jen si v duchu rychle znova propočítala kroky a načasovala je tak, aby mohla popelnici v okamžiku, kdy se k ní přikutálela, bez zpomalení přeskočit.

„Takhle tě můžu honit celou noc, Bianco,“ zakřičela. „Co ty? Jak dlouho to vydržíš?“

Aniž by se otočila nebo dokonce jenom změnila tempo běhu, zvedla dívka ruku s nataženým prostředníčkem.

Nina se tomu dětinskému gestu zasmála. Dost hlasitě, aby to Bianca určitě nepřeslechla, což byl účel. Chtěla, aby věděla, že utíkat je marné.

Druhý kilometr, který měly obě za sebou, se ukázal jako bod zlomu, po němž Biance došly síly. Dívka se musela zastavit. Zapřela se dlaněmi o kolena a prudce oddechovala. Nina se také zarazila, zvolna a jen několik kroků od ní. Věděla, že má vyhráno, takže je zbytečné tlačit na pilu.

Biance se konečně podařilo popadnout dech a ticho vystřídal proud nadávek, jímž svou pronásledovatelku zaplavila. Nina však věděla, že tím vším jen zakrývá vlastní strach, a tak si toho řečnění nevšímala a soustředila se na to, jak děvče vypadá.

Biance Babbageové bylo teprve třináct, ale v kontrastu k svému věku měla ztrápený pohled, shrbená ramena a obezřetné způsoby dítěte ulice, příliš malého na to, aby se dokázalo uchránit před nebezpečím.

Nina ten pohled dobře znala. Když byla v Biančině věku, vídala by ho zřejmě při každém pohledu do zrcadla.

„Kdy jsi naposledy jedla?“ zeptala se Nina tiše. „Jak tak na tebe koukám, nic teplého jsi neměla v puse, ani nepamatuješ.“

Nina věděla, co je to hlad. I ten poznala už v dětství, a nešlo jenom o hlad fyzický. Byl tu i hlad citový, možná ještě horší. A od doby, kdy nastoupila k policii a během pochůzek se s oběťmi podobného hladu začala setkávat stále častěji, naučila se jeho příznaky rozpoznávat zcela neomylně. Viděla deprivované oběti hladu, které se – samozřejmě marně – pokoušely pytlovitým oblečením či tlustou vrstvou mejkapu, především však vyzývavým po-

stojem maskovat před okolím. Všechny ty příznaky poznávala naplno i u dívky stojící před ní.

„Co jseš zač, nějaká zasraná Armáda spásy?“ Bianca si olízla rty, čímž trochu zmírnila sarkasmus slov.

„Hele, káru mám tamhle.“ Nina trhla hlavou směrem, odkud příběhly. „Beru tě na hambáč.“

Biančiny modré oči se podezíravě přimhouřily. „Jak si prdelíš kecnu do té tvý šunky, jsem v pastáku dřív, než řeknu hovno.“

Nina přistoupila o krok blíž. „Dovol mi, abych tě pozvala na večeri, Bianco. Chci si s tebou jen promluvit. Nic víc.“

Rozhostilo se ticho. Nina cítila, jak ji dívčín pronikavý pohled analyzuje. Bianca zjevně hledala odpověď na otázku, zda této policistce věřit, nebo se ještě jednou pokusit o útěk.

V posledních týdnech slyšela Nina kolegy mnohokrát, jak se o Biance baví. Podle všeho to byla chronická útěkářka, dávající před pěstounskou péčí přednost životu na ulici. Nikdo z policistů nedokázal pochopit, proč dívka neustále prchá z bezpečí čtyř stěn a střechy nad hlavou a riskuje v temných uličkách a lesoparcích.

Nina jí rozuměla.

Slíbila si proto, že až Bianca příště uteče, musí to být ona, kdo dostane za úkol ji najít a „dostat“. A tím „dostat“ nemyslela chytit a sepsat hlášení. Chtěla Bianku přimět k rozhovoru.

Nina převzala hlášení o dívčině útěku od manželského páru středního věku, který posledních šest měsíců hrál roli jejích pěstounů. Manžel byl nevrlý a neupravený, tlačil před sebou pivní mozol a pod nosem měl štetinatý knír, jen o něco málo hustší než jeho manželka. Ta se zase nikotinem potřísněnými prsty neustále nípala v rozdrásané vyrážce na masitém krku. Nina jen taktak

nevybuchla, když o Biance neustále jeden i druhý mluvili jako o „problémovém děcku“, co nikoho neposlouchá.

Stejně výrazy se objevovaly ve zprávách Nininých pěstounů a učitelů tenkrát před léty, když byla sama v pěstounské péči.

Ten večer, kdy se Nina rozhodla Bianku za každou cenu najít, začala v místních lokálech, oblíbených pubertáky, ukazovat její fotku každému, kdo před ní neutekl, až ji nakonec objevila na parkovišti za nákupním střediskem. Dívku tam zahlédla mezi deseti patnácti jinými dětmi, které se rozprchly do všech stran, jakmile se objevilo její hlídkové auto.

Pneumatiky těžkého vozu zaskřípaly, vzápětí už byla Nina venku a rozběhla se za Biankou. Nesnažila se ji dohnat a prát se s ní, místo toho se během honičky zadními uličkami a špatně osvětlenými ulicemi držela celou dobu kousek za ní a nespouštěla ji z očí.

Teď, když dostala pár chvil na oddych, zdálo se, že Bianca znovu zvažuje, že se dá do běhu. Očima tékala po ulici a celou horní částí těla se nakláněla, takže vypadala tak trochu jako běžci připravení vyrazit na zvuk výstřelu ze startovací pistole. Příslib jídla ji zjevně zaujal, Nině však bylo jasné, že i když jí dívka trochu důvěřuje, může se to v kterýkoliv okamžik změnit.

Jak tedy notorickou útěkářku přesvědčit, aby zůstala? A hlavně, jak ji přimět, aby se svěřila se svými tajemstvími? Ninu napadl jediný způsob, jak si Biančinu důvěru získat.

Musí udělat první krok. To ona musí jako první prozradit své tajemství. A doufat, že jí to děvče oplatí stejně.

„Než zase začneš zdrhat,“ začala a musela se pousmát, když zachytila Biančin vyděšený pohled, „ráda bych ti o sobě něco řekla.“

Bianca si založila ruce na prsou, jako by se tím mohla ochránit před možným nebezpečím ze strany té podivné

policistky, ale zatím nijak nereagovala. Při tom pohybu se jí na okamžik vyhrnul rukáv tmavé mikiny a zpod roztržené manžety vykoul rozšklebený šrám.

„Vyrostla jsem u pěstounů,“ pokračovala Nina. „Nikdy jsem nepoznala svou opravdovou rodinu.“ Než pokračovala, nechala si to pořádně projít hlavou. „Když mi byl měsíc, nechali mě v kontejneru.“

Bianca po ní nevěřícím pohledem přejížděla shora dolů a zase zpátky.

Nina věděla, jak v dívčiných očích zřejmě vypadá. A jak neuvěřitelně zní její líčení. Měla na sobě dokonale nažehlenou policejní uniformu, sestávající z šedé košile a tmavomodrých kalhot, k tomu naleštěné těžké boty a neprůstřednou vestu, díky níž vypadala větší, než byla ve skutečnosti. Bylo to na hony vzdálené roztrhanému oblečení, jež na sobě měla Bianca a které nosila i ona sama, když jí bylo tolik roků jako jí.

„Nenarodila jsem se jako policajtko,“ pokračovala Nina. „Když mi bylo jako tobě, šoupali mě od jedněch pěstounů ke druhým. Když mě zrovna nikdo nechtěl, skončila jsem na nějakou dobu v děčáku. Byla jsem stejně mrňavá jako ty, takže se do mě všichni navázeli. Dokud jsem jim to nezatrhla.“

Bianca se rozšířily oči. „Jak?“

„Pojď se mnou a povím ti to,“ slíbila jí Nina.

Bianca neochotně nasedla do hlídkového vozu a Nina ji odvezla k nejbližšímu McDonaldu. Obě si objednaly hamburgery a hranolky a Nina začala vyprávět.

„Když mi bylo šestnáct, můj tehdejší otčím mě nabídl bookmakerovi, aby splatil dluhy.“

Bianca se zašklebila. „Chceš říct...“

„Přesně to chci říct. Když jsem nechtěla ‚spolupracovat‘, zmlátili mě. Já mám taky jizvy, akorát ty moje jsou na zádech.“

Bianca si stáhla konce rukávů, takže jí v nich ruce úplně zmizely. „Co jsi udělala?“

„Zapálila jsem tomu hajzlovi vousy a zdrhla.“ Nina si strčila do pusy hranolek. „Chvíli jsem pak taky žila na ulici, ale nedopadlo to pro mě dobře. Proto nebudu jen tak přihlížet, jak riskuješ, když s tím můžu něco udělat.“

Odmlčela se a nechala Bianku, aby její slova zvážila a pochopila, že jí Nina rozumí jako nikdo jiný. Nina vycítila, že se dívčina ostražitost začíná lámat, dala jí ale čas, aby se sebrala.

Konečně Bianca odložila napůl snědený hamburger a pohlédla na ni očima lesknoucíma se slzami. „Nikdo mi nevěří,“ zašeptala.

Nina neřekla nic, dokud se Biančin pohled nesetkal s jejím. „Já ti věřím.“

Stačila tato tři slova. Slova, která Bianca nejspíš od žádného dospělého nikdy neslyšela. Po propadlé tváři jí sklouzla slza, dívka musela zjevně vynakládat neuvěřitelné úsilí, aby udržela emoce na uzdě.

Nina se naklonila. „Řekni mi všechno.“

Hráz se konečně protrhla. Následujících dvacet minut Nina pozorně poslouchala. Nakonec dívka souhlasila i s tím, že si sundá mikinu a dovolí Nině, aby si prohlédla krvavé šrámy nahoře i dole na pažích.

Nina ukázala na červené čáry kolem zápěstí. „Stahovací pouta?“

Bianca přikývla a pak si nadzvedla lem roztrepených modrých džínů, aby ukázala další stopy, tentokrát na holeních a lýtkách.

„Proto jsem pořád utíkala,“ řekla Bianca a její hlas byl stejně křehký jako její polámané tělo. „Ale už se tam nemůžu vrátit. Řekli mi, že jestli znovu uteču, tak mě zabilou a narafičí to tak, aby to vypadalo jako nehoda.“ Polkla. „Já jim věřím.“

Bianca dojídala a Nina mezitím kontaktovala svého šéfa a požádala, aby se s ní sešel někdo ze Služby pro ochranu dětí na magistrátu v centru Fairfaxu a pomohl jí zajistit zatykače na oba Biančiny pěstouny pro trestný čin týrání dítěte.

O tři hodiny později Nina odemkla dveře svého bytu v nejvyšším podlaží čtyřpatrového činžáku v neoficiální hispánské části Springfieldu.

Strčila do dveří a otočila se k Biance. „Není to nic moc, ale na pár dní, než pro tebe najdeme novou pěstounskou rodinu, to postačí.“

Bianca se znechuceně zašklebila. „Nechci se stěhovat k jinéjm...“

„Nenechám tě bydlet u nikoho, koho si osobně neproverím.“

Zničehonic se otevřely dveře sousedního bytu. „Co se to tu děje? Už je po půlnoci.“

Jako přízrak vklouzla do chodby paní Gomezová v růžovém žinylkovém županu a chlupatých pantoflích. Paní G. a její manžel se do Států přistěhovali z Chile před třiceti lety. V bytě vychovali čtyři děti a nyní zůstali sami. Poslední z nich totiž před rokem odešlo na vysokou školu.

Nina jí zamávala. „Běžte spát, paní G. Všechno je v pořádku.“

Paní G. přimhouřila oči a zadívala se na Bianku. „A to je kdo?“

„Bianca Babbageová. Bude tady se mnou nějakou dobu bydlet, než jí najdeme rodinu, u které by mohla zůstat.“

Paní G. k nim přistoupila a pohlédla na děvče očima plnými soucitu. „*Mi'jita*, kde je tvoje *familia*?“

Bianca šklubla hlavou směrem k Nině. „Ty dva debily, co předstírali, že se o mě starají, nechala tady policajtku Dršňačka právě strčit do lochu.“

Tuhle taktiku Nina dobře znala. Bylo to vždycky stejné – schovat bolest pod tlustou vrstvou chrapounství. Když se to nepodaří, předstírej lhostejnost. Děti vychovávané bez rodiny měly mnoho způsobů, jak se s tím vyrovnat, a Nina je znala všechny. Občas se ostatně k podobné taktice uchýlovala doposud.

„Ty nemáš rodiče?“ Paní G. vypadala zděšeně. „Žádné tety nebo strýce? Žádné prarodiče?“

Bianca se podívala na své boty.

Nina přerušila ticho. „Sociálka před pár lety Bianku rodičům odebrala. Nemůžu si dovolit zacházet do podrobností.“

Paní G. natáhla k Biance ruku a Nina málem vskočila mezi ně, nejspíš proto, aby je chránila, obě. Kvůli vlastním zkušenostem se k nevyžádanému fyzickému kontaktu stavěla rezervovaně a napadlo ji, že Bianca to může cítit stejně. K jejímu překvapení se ale dívka nechala paní G. jemně obejmout.

„Přijďte zítra ráno ke mně,“ vyzvala ji paní G. hlasem plným emocí. „Připravím vám oběma dobrou snídani.“
Usmála se. „Dělám *pastel de choclo*.“

„Co to je?“ nechápala Bianca.

Nina odpověděla, a dala tak paní G. šanci se vzpamatovat. „Je to něco jako *quiche*, akorát je v tom hovězí maso, kuřecí maso, kukuřice a koření.“

„Hovězí a kuřecí?“ Bianca se zatvářila značně pochybovačně. „V *quichí*?“

„Dělávala jsem ho o víkendech pro své děti, když byly ještě malé.“ Paní G. si povzdechla. Její pohled putoval nahoru a dolů po Biančině drobné postavě. „Potřebuješ dobré jídlo.“

Nininy oči se setkaly s očima paní G. Bianca očividně potřebovala mnohem víc než jen jídlo.

A kolikrát už paní G. naříkala nad prázdným hnízdem?

Nininy rty se roztáhly do širokého úsměvu, v hlavě se jí začal rodit plán. Byla profesionální ochránkyní, ale měla také vlastní temnou minulost, kvůli níž nemohla poskytnout Biance vřelé prostředí, jaké očividně potřebovala. Takový domov Nina nikdy nezažila, takový domov nemohla vytvořit.

Té noci se obě ženy tiše, beze slov dohodly. Nina bude Bianku chránit před újmou zvenčí a paní G. jí poskytne lásku, kterou jí Nina dát nemůže.

Kapitola dvě

Současnost

Arizonský technologický institut, kampus ve Phoenixu

Březnový vzduch ještě trochu mrazil, takže když se mu opřel o kůži, naskákala mu na pažích husí kůže. Všiml si toho v okamžiku, kdy k očím zvedal dalekohled vybavený noktovizorem. Sledoval ji už předchozího večera, kdy se také vedla za ruku s tím odbarveným blondákem, jehož bronzové opálení určitě pocházelo ze spreje. Svaly měl ale skutečné. Teď s ním zrovna přecházela přes nádvoří.

Polohlasem zaklel a dál pozoroval, jak postupují, přecházejí na chodník a zůstávají stát přímo pod jednou z lamp před budovou studentské unie. Zrovna si přetáhla kapuci bundy přes hlavu a smála se. Na chodník kolem nich se z nebe začaly snášet první vydatné kapky deště.

O čem se s ní tak ten bronzový mamlas může bavit? Jaké jsou nejlepší přípravky na bělení zubů? Jak si udržet falešné opálení po celý rok? Kolik toho dneska navzpíral v posilovně?

Mamlas Bronzák k ní sklonil hlavu. To by neměl, to by bylo vážně odporné... ale pak to udělal. Dal jí jeden z takových těch nepodařených, mlaskavých a i jinak hlučných polibků, co se při nich olizují navzájem jazyky. Vů-

bec se mu v tom nesnažila zabránit. No co... už brzy pozná, jaké to je, když ji líbá někdo způsobem, který *skutečně* ukojí její hlad. Když bude v péči *skutečného* muže, a ne toho napomádovaného Kena.

Mamlas Bronzák se od ní konečně odtrhl, otočil se a zamířil pryč. Necenil si jí ani tolik, aby se ohlédl přes rameno a podíval se na ni. Zůstala tam stát a dělala na jeho záda laní oči, sledovala ho tak dlouho, až ho pohltila tma.

Mamlas Bronzák do ní sice dělal, ale ne zas tolik, aby se pokusil dostat se k ní na kolej. Ten floutek sice měl svaly – pocházející z tělocvičny – na stejných místech jako on, na rozdíl od něj ale neměl nejmenší ponětí o tom, jak je správně používat. Mamlas Bronzák byl jenom nafukující se páv, nic víc. On byl dravec.

Zasunul dalekohled s noktovizorem do kapsy saka, otevřel malý skládací deštník a vykročil směrem k ní.

„Jak se máte?“ zavolal na ni ze vzdálenosti několika kroků.

Otočila se a široce rozevřenýma očima se pokusila prohlédnout tmu. „Kdo je tam?“

Podle všeho v ní ještě instinkty, potřebné pro přežití, úplně nevyhasly. Ovšem vzhledem k deštivému přítmu okolo a oslepujícímu světlu, pod nímž stál, neměla šanci si ho pořádně prohlédnout.

Nasadil uklidňující tón. „Kampusová policie.“ Vstoupil do jasného okruhu vyříznutého z příšeří září lampy a dal jí možnost prohlédnout si jeho uniformu.

Bylo vidět, jak se uvolňuje. „Ráda vás vidím, strážníku... ehm... jak se jmenujete?“

„Říkejte mi Horaci.“ Natáhl k ní ruku s deštníkem. „Mám za úkol doprovázet osamělé studentky na kolej.“

Ukázala palcem přes rameno. „Bydlím ve Verger Hallu.“

Dívčí kolej, známá také jako „panenský trezor“. Byla to ironie, protože dobře věděl, že koleje by při objektivním

hodnocení toho, nakolik jsou ochranou jakékoliv cudnosti, rozhodně neobstály. A o pannu že tam člověk skoro nemá šanci zavadit. Ta myšlenka ho na chvíli rozčílila, stejně jako když si představil, co má tahle dívka nejspíš za sebou. Utěšoval se alespoň vědomím, že ji brzy nebude zajímat žádný jiný muž. Už nikdy.

„Dám jenom vědět dispečerovi, kde jsem a že vás doprovázím na kolej.“ Vyhákl ze spony na opasku přenosnou vysílačku a stiskl tlačítko „Vysílat“. „Bravo-devět-osm doprovod do Verger Hallu.“

Nemohla tušit, že přístroj není vůbec zapnutý. Chvíli počkal, pak poklepal na sluchátko, které měl zastrčené do ucha, jako by dostal potvrzení, a potom si vysílačku zaháknul zpátky na opasek.

„Jste v prvním ročníku, že?“ zeptal se, zařadil se vedle ní a zvedl deštník, aby je oba chránil před padajícími kapkami.

„Jak to víte?“

„Studenti vyšších ročníků ve Vergeru nebydlí.“

Přikývla a kráčela vedle něj, uvolněná, klidná. Přesně taková, jakou ji chtěl mít. Když se blížili k jedné ze starších budov, prudce se zastavil a sevřel jí paži.

„Počkejte,“ vyhrkla a snažila se vymanit z jeho sevření. „Co to děláte?“

„Tiše.“ Přikrčil se a otáčel hlavou ze strany na stranu, jako by se snažil prohlédnout temnotu, jež je obklopovala, a odhalit v ní vše, co by je mohlo ohrozit. „Něco jsem slyšel.“

Zmlkla, přesně jak předpokládal, a přitiskla se k němu. „Co se děje?“ zašeptala.

Přitiskl jí prst ke rtům, aby ji umlčel, pak jí pustil paži a sevřel její třesoucí se ruku ve své. Stále shrbený ji táhl za sebou a spěchal vpřed, dokud nedošel k nedaleké tmavé budově. „Někdo nás sleduje.“